

Wijzer

Wijzer door WIJZER

Theo van der Geest smm

(l) Peter Denneman z.g. (r) Theo van der Geest

nummer 1 – april 2026

van de redactie:

Deze Wijzer openen wij met een stukje geschiedenis, onze nieuwe Provinciaal-Overste, de introductie van de nieuwe redactievoorzitter van Wijzer 'Een cultuur van zorg' en 'Er is meer!'.

Jubilarissen pater Pierre Robertz, pater Pee de Waard, pater Herman Jansen, pater Jacques Hoedemakers, pater Jacques Maas, broeder Lei Louis en broeder Antoon van Noije, vertellen over hun montfortaan-zijn. Daarnaast natuurlijk weer de Wijzer-tjes en onze Overledenen.

redactie:

Theo van der Geest (vz), John van Oss, Charles Leta en Monique Heijman.

In piepkleine lettertjes stond op de titelpagina van het allereerste nummer van WIJZER, uitgekomen in 1991: *Voor Montfort was Jezus de mensgeworden wijsheid – de periodiek 'wijzer' vertelt over de weg die montfortanen gaan en wil de lezers 'wijzer' maken. De toenmalige Provinciaal-Overste – pater Thei Hustin – presenteerde nr. 1 van WIJZER als volgt: *Ons blad is niet alleen bedoeld als mededelingenblad, maar ook als mogelijkheid om medewerkers, vriendinnen en vrienden mee te laten denken, mee te laten leven met wat we zijn, met wat we doen. De redactie bestond toen uit André Laurier z.g., Ton van den Ende en Theo van der Geest. De titel van het periodiek, WIJZER, is bedacht door André Laurier.**

In de loop van de jaren is de samenstelling van de redactie van WIJZER geregeld gewijzigd. Er maakte altijd een lid van het Provinciaal Bestuur deel van uit en ook de secretaresse van het Bestuur. We zijn intussen aanbeland in het jaar 2026 en u leest nu WIJZER, jaargang 36, nr. 1. Op 28 september 2025 is volkomen overwacht onze Overste Peter Denneman overleden. Hij heeft gedurende ruim dertien jaren heel toegewijd de Nederlandse montfortaanse gemeenschap bestuurd. Mede dankzij hem zijn de Cantieken van Montfort meer toegankelijk gemaakt; ze zijn opnieuw in het Nederlands vertaald en gedeeltelijk op muziek gezet. Van dit blad, WIJZER, is hij in die jaren steeds

redactievoorzitter geweest. Elders in dit blad vindt u een In Memoriam over hem.

Als opvolger van Peter is door het Generaal Bestuur benoemd pater Charles Leta. Op verzoek van Peter zijn zijn montfortanen uit Indonesië door het Generaal Bestuur benoemd, om de montfortaanse missie in Nederland voort te zetten. De paters Stefan Musanai en Charles Leta waren de eersten die voor deze missie benoemd zijn en naar Nederland zijn gekomen. Later volgde pater Siktus Depa. In dit nummer leest u meer over hoe zij hun missie denken in te vullen. En onze Overste, Charles Leta, stelt zich in dit nummer nader voor.

Het huidige Bestuur van de Nederlandse Vice-Provincie van de Montfortanen heeft mij gevraagd, voorzitter te worden van de redactie van WIJZER. Ik heb op die vraag van harte ‘ja’ gezegd. Voor mij was dat ‘terug van weg geweest’ – ik was als lid van het toenmalig Provinciaal

Bestuur – redactielid van de eerste nummers van WIJZER.

Ik hoop dat het de huidige redactie gaat lukken, de oorspronkelijke doelstelling van WIJZER waar te maken. Dat het een medium is waarmee de band tussen montfortanen in Neder-

land en wereldwijd en mensen die met ons verbonden zijn en WIJZER in de brievenbus krijgen, gevoed en versterkt zal worden. We nodigen u, onze lezers, van harte uit, met ons, montfortanen, en speciaal met onze Indonesische confraters, mee te leven en mee te denken. ■

Liberos

Charles Leta smm

In het leven gebeuren vaak dingen die we niet gepland hebben. Soms zijn ze fijn, soms minder fijn. Soms zoet, soms bitter. Het is duidelijk: bij zulke onverwachte gebeurtenissen kun je nooit kiezen.

Het overlijden van onze voormalige Provinciaal-Overste Peter Denneman, is daar een voorbeeld van. Schokkend. Verrassend. Je kunt het bijna niet geloven, want kort daarvoor had hij nog laten weten dat alles goed met hem ging. Wie had dat gedacht? Wie had dat verwacht? Niemand zag het aankomen. En wat mij persoonlijk het meest pijn doet, is dat hij alleen is heengegaan in zijn appartement, terwijl hij jarenlang trouw aanwezig was voor zijn medebroeders. En daar heb ik nog steeds geen woorden voor.

Eerlijk gezegd heb ik toen het verlies niet goed kunnen verwerken, want direct na Peter's vertrek moest ik verschillende zaken regelen, met de hulp van medebroeders en medewerkers. Van het regelen van zijn begrafenis tot de andere administratieve zaken die belangrijk zijn, voor het normaal functioneren van onze entiteit. En dat terwijl ik zelf nog herstellende was van een ziekte die me ook onverwacht overkwam nadat ik terug was van vakantie in Indonesië.

Peter's overlijden en mijn benoeming als zijn opvolger waren absoluut een onaangename verrassing. Je krijgt nauwelijks de tijd om stil te staan bij het heengaan van je dierbare medebroeder, want je wordt direct in een wereld gegooid die je nog niet volledig kent. Vier jaar als vicaris betekent niet dat je alles begrijpt over onze entiteit; de taken, verantwoordelijkheden en uitdagingen. Soms twijfel je en weet je niet wat je moet doen, hoe en waar je moet beginnen. Vragen stellen, luisteren en in gesprek gaan doe ik graag.

Maar juist op zo'n moment, op de grens van mijn menselijke beperkingen, sprak het motto van mijn priesterwijding luider dan ooit tot mij: “God die jou roept, zal je ook kracht geven” (Vgl. 1 Petr. 5:10). Ja, elk crisismoment is een uitnodiging om steeds nederiger te worden; het gaat niet om mij of mijn menselijke vermogens. Het gaat om Hem, Zijn plan en Zijn begeleiding voor degene die Hij roept en uitzendt.

Dit verhaal draait dus niet om mij. Het gaat over ons, de Montfortanen, jong en oud, medewerkers en vrijwilligers, familie, vrienden en mensen die aan ons toevertrouwd zijn. Het gaat over verlies dat ons allemaal raakt, het gaat over samen verder gaan, schouder aan schouder, hand in hand, vertrouwen vinden in elkaar en sterk worden voor elkaar.

De afgelopen maanden is er veel gebeurd. Met de hulp van Broeder Jan en Pater Stefan als bestuursleden, met de steun van confraters en ondersteuning van onze hardwerkende medewerkers en trouwe vrijwilligers, zetten we onze pelgrimstocht voort in geloof, liefde en hoop. En als er één ding is waarvoor ik het meest dankbaar ben, dan is het wel dat we steeds sterker groeien door alle uitdagingen heen. Zoals Montfort zegt: als een ‘kleine kudde’ die elkaar draagt en ondersteunt. Samen mogen we de Brandende Bede van Montfort waarmaken: dat wij ‘liberos’ mogen zijn — vrije mensen, ‘geboeid door Uw liefde en verknocht aan Uw wil, mannen naar Uw hart, die, zonder door eigenliefde te worden afgeleid of geremd, geheel tot Uw beschikking staan’ (Brandende Bede nummer 8). Moge het zo zijn en blijven. ■

Even voorstellen: Theo van der Geest (nieuwe voorzitter van Wijzer)

Theo van der Geest smm

In het laatste nummer van WIJZER ben ik vrij uitgebreid aan het woord geweest bij gelegenheid van mijn 60-jarig professiefest. Toch vertel ik, op advies van de andere redactieleden, nog in vogelvlucht iets over mezelf.

Ik ben in 1945 geboren in Oud Ade, een dorp bij Leiden. Na mijn opleiding in Voorschoten, Schimmert, Vroenhof, Oirschot en Tilburg, ben ik in 1972 in Hoensbroek tot priester gewijd en daar tot pastor benoemd van de Montfortparochie. In 1979 ben ik van het katholieke zuiden verhuisd naar het bisdom Groningen. Ruim veertien jaren ben ik pastor geweest in Veendam en vanaf 1982 ook van Nieuwe Pekela.

Van 1991 tot 1994 was ik lid van het Provinciaal Bestuur. In dat jaar is besloten te beginnen met dit periodiek, WIJZER, en ik werd toen lid van de redactie.

In 1994 werd ik opnieuw in het Provinciaal Bestuur gekozen, en nu in de functie van vicaris (plaatsvervangend Provinciaal). Omdat ik toen wekelijks in Oirschot werd verwacht voor de vergadering van het dagelijks bestuur, ben ik na bijna veertien jaren pastor geweest te zijn in Veendam/Nieuwe Pekela, naar Tilburg verhuisd en pastor van de Montfortparochie geworden. In 2002 ben ik geestelijk verzorger geworden in zorginstellingen van Stichting Nieuwebrug, met vestigingen in Den Bosch, Ammerzoden, Zaltbommel en Kerkdriel.

Intussen woonde ik in Spoorndonk, dicht bij mijn confraters in Oirschot. Toen die van Bijstervelt verhuisd waren naar Vroenhof, heb ik hun assistenties bij de zusters Karmelietessen overgenomen. Ik ga sinds 2009, nu dus al 17 jaren, met grote regelmaat voor in de Eucharistieviering in de Karmel van Oirschot. En ik 'waak' nog wat over het montfortaanse erfgoed in Oirschot, met name ons montfortaanse kerkhof.

En nu dus voorzitter van WIJZER. ■

Retraite

Franck Ploum

Drie bezinningsochtenden in de vastentijd.

Tijdens de veertigdagentijd zijn er drie bezinningsochtenden om de weg naar Pasen te verdiepen. We komen bij elkaar op woensdag 4, 11 en 18 maart. De dagen staan in het teken van het Paasmysterie. Belangrijke elementen uit de Goede Week en Pasen komen aan de orde.

We zullen ontdekken dat het gaat om diep menselijke gebeurtenissen en emoties. Daarom zijn ze ook zo herkenbaar. Denk aan verraad en vriendschap; erkenning en afwijzing; dienen en heersen; vertrouwen en twijfel; afscheid en verlies; dood en leven; solidariteit en eigen belang; herinnering en hoop.

Onder andere spreken we over al die thema's aan de hand van het lijdens-

verhaal zoals we dat in Lukas tegenkomen, de hoofdstukken 22 tot en met 24. Daarnaast ook de drie grote christelijke lijdensstradities: kruisweg, kruiswonden, zeven laatste woorden.

Inleider is Franck Ploum
Franck Ploum (Kerkrade, 1968) is theoloog. Als voorganger is hij verbonden aan de Ekklesia Breda en het bijbehorende bijbels leerhuis Zinsverband en aan de Vrijzinnige Gemeente Zierikzee. Hij is werkzaam voor de Congregatie van de Broeders van Huijbergen en publiceert over bijbelse thema's vanuit politiek en maatschappelijk perspectief. Ook is hij redactielid van Tegengif - kwartaalschrift voor bezielde verband. Onlangs verscheen zijn boek De Bergrede. Een leerhuis over liefde en solidariteit. ■

Een cultuur van zorg

Stefan Musanai smm

Enige tijd geleden nam ik deel aan een ontmoeting van jonge montfortanen in België, samen met medebroeders uit Nederland en Duitsland. Het thema van onze bijeenkomst was Safeguarding Protection. Wat aanvankelijk klonk als een technisch onderwerp over regels en richtlijnen, groeide uit tot een diepere bezinning over onze manier van leven en dienen. Gaandeweg werd duidelijk dat Safeguarding in wezen gaat over het vormen van een cultuur van zorg.

Een cultuur van zorg ontstaat niet vanzelf. Zij vraagt om een innerlijke houding en een bewuste keuze. Safeguarding is daarom meer dan het voorkomen van misstanden; het is het actief bevorderen van menselijke waardigheid. Het betekent dat wij in alles wat wij doen – in onze woorden, in onze relaties en in onze structuren – zichtbaar maken dat ieder mens recht heeft op respect en bescherming.

In een missionaire context worden wij dagelijks geconfronteerd met verschillen in cultuur, generatie en verwachtingen. Zulke situaties vragen om volwassenheid en zelfkennis. De kwaliteit van het pastoraat hangt immers niet alleen af van organisatorische bekwaamheid, maar vooral van de integriteit van de pastor zelf. Een cultuur van zorg begint daarom bij de persoon die dient.

Het Evangelie herinnert ons eraan dat identiteit voorafgaat aan functie. In Markus 1,11 klinkt de bevestiging: "Jij bent mijn geliefde Zoon." Nog

vóór Jezus zijn zending begint, wordt zijn identiteit uitgesproken. Ook voor ons geldt: wij zijn eerst geliefde kinderen van God en pas daarna dienaren. Wanneer onze eigenwaarde geworteld is in die relatie, hoeven wij ons niet te bewijzen via positie of macht. Dan wordt dienstbaarheid een vrije en oprechte gave.

Vanuit zo'n gewortelde identiteit groeit integriteit. Integriteit waakt over de manier waarop wij omgaan met vertrouwen en verantwoordelijkheid. In het pastoraat staan relaties centraal. Juist daarom zijn duidelijke grenzen noodzakelijk. Grenzen beschermen – niet omdat zij afstand creëren, maar omdat zij ruimte geven aan wederzijds respect. Zij zorgen ervoor dat nabijheid gezond blijft en vertrouwen niet wordt misbruikt. Een cultuur van zorg vraagt bovendien om heldere structuren en zorgvuldige processen. Transparantie, verantwoording en degelijke vorming dragen bij aan een veilige omgeving. Vorming moet daarom niet alleen

spiritueel of intellectueel zijn, maar ook menselijk: met aandacht voor emotionele rijpheid, zelfreflectie en evenwicht. Wanneer persoon, relatie en organisatie met elkaar in harmonie zijn, ontstaat een klimaat van vertrouwen.

Uiteindelijk is een cultuur van zorg een concrete spiritualiteit. Zij nodigt uit tot voortdurende waakzaamheid, zorg voor onszelf en aandacht voor de ander. Pastoraat dat werkelijk leven wil geven, begint met veiligheid. Waar mensen zich veilig weten, kan vertrouwen groeien. Waar vertrouwen groeit, kan geloof verdiepen. En waar geloof verdiept, ontstaat nieuw leven. Zo wordt Safeguarding geen louter beleid, maar een manier van zijn. Een cultuur van zorg geeft het pastoraat een geloofwaardig en menselijk gezicht. Zij beschermt wat kwetsbaar is en schept ruimte om te groeien. Dat is niet alleen een verantwoordelijkheid, maar een wezenlijk onderdeel van onze roeping. ■

Toen wist ik: Er is méér!

Noor van Heugten

Ik ben Noor van Heugten (19) uit Schimmert en ik wil graag iets persoonlijks met jullie delen: mijn weg naar het geloof en naar de Paters Montfortanen.

Ik ben niet strenggelovig opgevoed. Ik deed mijn communie en vormsel, volgde met plezier de godsdienstlessen op 't Kirkeveldsje en we gingen met feestdagen naar de kerk. Maar daarna werd het stil. Het geloof verdween wat naar de achtergrond. Toch voelde ik diep vanbinnen altijd een leegte. Een gemis dat ik niet goed kon plaatsen. Vragen

bleven terugkomen: Is dit alles? Is er meer? Waarvoor leven we eigenlijk? Die gedachten maakten me soms onrustig. In plaats van ze aan te kijken, rende ik ervan weg. Ik plande mijn agenda vol, werkte veel, bleef bezig. Maar hoe druk ik ook was, die vragen bleven.

Tijdens mijn eindexamenperiode gebeurde er iets wat ik nooit zal vergeten. In een moment van stress en vermoeidheid voelde ik ineens een sterke drang om de Bijbel te pakken. Ik had alleen een kinderbijbel, maar ik sloeg hem open. Het verhaal dat ik las, paste zó precies bij mijn situatie dat ik

er stil van werd. Het voelde alsof God rechtstreeks tot mij sprak. Er kwam een overweldigend gevoel van liefde en dankbaarheid over me heen. Zo sterk dat ik spontaan moest huilen. Ik liep naar mijn vader en gaf hem een knuffel. Dat moment was voor mij het keerpunt. Toen wist ik zeker: er is méér! God is écht. Vanaf dat moment begon ik vaker naar de kerk te gaan, me te verdiepen in het leven van Jezus en Bijbelverhalen te lezen. En elke keer als ik daar zit, ervaar ik rust. Een diepe vrede. Een warmte vanbinnen die ik alleen kan omschrijven als de Heilige Geest die in mij werkt.

Na een zondagse mis raakte ik in gesprek met pater Stefan. Hij was blij een jongere in de kerk te zien. Dat raakte me, want ik merkte zelf ook hoe weinig jongeren er nog zijn. Kerken lopen leeg. Dat doet pijn. Maar het gaf me ook vuur: als wij jongeren niet opstaan, wie dan? Via hem kwam ik terecht bij de jongerengroep die is opgezet door een andere Noor uit Geleen samen met pater Charles. Inmiddels help ik mee met het organiseren van deze maandelijkse bijeenkomsten. We praten over het leven, onze twijfels en ons geloof. Het is een veilige plek waar je

jezelf mag zijn en waar je merkt: ik ben niet alleen.

Daarnaast doe ik graag mee aan activiteiten van de paters:

- soms mag ik een lezing verzorgen tijdens een mis;
- tijdens een wandeling met het thema “Hoop” heb ik een zelfgeschreven tekst gedeeld;
- de Taizé-vieringen, met zang en aanbedding, brengen diepe rust;
- een bedevaart naar Banneux heeft me nieuwe inzichten en kennissen gebracht;
- en bij “Samen op weg naar Kerstmis” verdiepen we ons samen in Bijbelteksten en delen we verschillende inzichten.

Voor mij betekent dit alles vooral: saamhorigheid en naastenliefde. Samen geloven. Samen delen. Samen op weg gaan. En daarom nodig ik elke jongere (niet-gelovig, zoekend of gelovig) uit om eens aan te sluiten.

Misschien ontdek jij ook dat er méér is! ■

Montfortaanse Missie via Sociale Media

Sintus Depa smm

Sinds vorig jaar zijn wij (de Montfortanen in Nederland) actief op verschillende Sociale Media om de Blijde Boodschap te delen. Dit is belangrijk omdat de wereld en de samenleving zich snel ontwikkelen. In deze context is de digitale wereld, zoals Sociale Media en internet, steeds meer de plaats waar mensen elkaar ontmoeten. Juist daar kan ook het geloof ter sprake komen. Aanwezigheid van de Kerk op Sociale Media is daarom dan ook van groot belang.

Sociale Media kunnen helpen om een brug te slaan tussen de mens van vandaag en het geloof, zoals Jezus zelf de weg is die God en mens met elkaar verbindt. Daarom proberen wij met onze activiteiten op Sociale Media, zoals korte overwegingen, catechese en Montfort-quotes, in zijn geest te werken.

Momenteel zijn wij aanwezig op vier Sociale Media-platforms: Facebook,

Instagram, TikTok en YouTube. U kunt onze inhoud op deze vier platforms vinden door te zoeken naar: ‘Montfortanen Nederland’.

Wij hopen dat deze verkondiging via Sociale Media mensen kan bereiken, vooral jongeren die hun geloof

willen verdiepen of het katholieke geloof willen leren kennen. We weten immers dat jongeren tegenwoordig vaker actief zijn op verschillende Sociale Media. Daarom geven wij op onze platforms bewust ruimte aan enkele jongeren om hun geloof te delen.

Instagram

Facebook

TikTok

YouTube

Onze Jubilarissen

pater Pierre Robertz smm

70 jaar priester (11 maart 2026)

“In Persona Christi”

Kandidaten voor de priesterwijding krijgen vaker te horen, dat de priester ‘n “alter Christus” moet zijn. Voor de eerste keer in Duitse oren moet deze uitdrukking welhaast godslasterlijk klinken. ‘n oude Christus?? En in het Nederlands: een andere Christus? Hoe anders? We weten wel beter: de priester moet zo goed mogelijk op Christus gelijken in woord en daad. Minder bekend is, dat er momenten zijn, dat de priester handelt “in persona Christi” – ‘n nauwere vereniging kan men zich haast niet voorstellen.

Ons klein verstand verliest z’n kracht om te denken bij zo’n goddelijk gebaar van grenzeloze liefde die God zelf aanbiedt aan de onzalige mens! Alleen met ons hart kunnen we dichtbij komen: “tibi se cor meum totum subicit”, want “te contemplans”, U beschouwend met ons menselijk beperkt verstand: “totum deficit” – zijn wij tot niets in staat.

Er zijn gebeurtenissen in een priesterleven, die het handelen in persona Christi iets gemakkelijker te begrijpen maken. De bisschop, die de priesterwijding verricht van de wijdeling en hem de gave van medewerker en instrument van de Opperpriester Jezus meedeelt; de bisschop die de H. Geest met zijn zeventvoudige (=veelvuldige) gaven van zegen en genaden over de wijdeling afroept, zodat de nieuwe priester die zegen en genaden kan doorgeven aan de Christusgelovigen. De bisschop volbrengt de wijding van de nieuwe priester “in persona Christi” – en het is Jezus zelf, die de wijdeling op aangepaste wijze doet delen in zijn eigen goddelijk priesterschap. Wat de priester betreft, zijn het vooral drie Sacramenten, die deze eenheid van handelen in de persoon van Christus iets gemakkelijker te begrijpen maken.

Enkele weken geleden, op de 3e zondag in de “gewone tijd”, viel mijn oog op de 2e lezing, genomen uit het 2e Vaticaans Concilie, over de geheiligde liturgie: “Christus is altijd tegenwoordig in Zijn Kerk, bijzonder in de liturgievieringen. Hij is tegenwoordig door zijn kracht in de Sacramenten... zodat wanneer iemand doopt, dan is het Christus zelf die dit doopsel toedient”. De priester – in bijzondere eenheid met Jezus, is het menselijk instrument van de doopbediening; maar degene die het doopsel toedient, is Christus zelf. Eenzelfde eenheid in handeling is er in het Sacrament van de Verzoening – vroeger noemden we dat de Biecht. Het is duidelijk, dat zonden vergeven niet het werk is van een mens, al is hij priester. In de biecht is God aan het werk; ‘n priester is zijn instrument in de vergeving, en in de bemoedigende woorden die nog gesproken kunnen worden om de rouwmoedige penitent aan te sporen tot beter leven.

Al heel duidelijk wordt deze bijzondere eenheid tussen priester en Jezus zelf in de viering van de Eucharistie. “Dit is mijn Lichaam” – “Dit is mijn bloed” – Doet dit tot mijn gedachtenis”. De H. Eucharistie, wonder van Gods liefde voor de gelovige mensheid, vreugde en kracht voor de getrouwen, verzoening en hernieuwde liefde tussen de Verlosser en de verlostee; vrede en sterkte voor de mens in zijn of haar zwakheid. Hoe innig moet de vereniging zijn van de consacrerende priester en de barmhartige Verlosser, die zegt: “doet dit tot mijn gedachtenis; en tot heil en genezing van de vele gelovigen die mij willen ontvangen”. Het is Jezus zelf, die dit wonder van de H. Eucharistie voltrekt. De priester is Zijn menselijk instrument en wil graag zo nauw mogelijk met de Heer verbonden zijn, niet alleen in de Tegenwoordigstelling van de Sacramenten, maar in heel zijn leven.

Heer Jezus, wees ook mij in mijn ontoereikendheid genadig.

In te domine speravi; non confundar in aeternum.

pater Pee de Waard smm

65 jaar priester (12 maart 2026)

Met grote vreugde zal ik dit jaar herdenken dat ik destijds ingetreden ben bij de montfortanen. Zij hebben alles gedaan om ons priesters missionarissen te maken

en daar ben ik heel blij om. Die mentaliteit van missionaris zijn, niet aan een land gebonden zijn maar aan de kerk, heeft mij altijd aangesproken. Ik mocht vanuit Nederland al die jaren veel steun ontvangen: broederlijke steun, vriendelijkheid, hartelijkheid, corresponderen met diverse paters met verjaardagen of met Kerstmis. Daar dank ik voor. Na 65 jaar priester zou je eigenlijk een heilige montfortaan moeten zijn, maar dat stellen we nog maar even uit!

pater Herman Jansen smm

65 jaar priester (12 maart 2026)

Toen ik op 12 maart 1961 tot priester werd gewijd in de parochiekerk van Oirschot, sprak bisschop Beckers ons hartelijk toe. Tevens benadrukte hij dat wij

wijdelingen -we waren met 13- vanaf die dag een "avontuur met Christus" aangingen. Terugblikkend waren en zijn die 65-jaren nog steeds een avontuur. Ik werd benoemd voor Malawi, maar na medisch onderzoek, ging dat niet door. Een Afrikaans avontuur werd in de kiem gesmoord. Met enige tegenzin, maar wel uit gehoorzaamheid, aanvaardde ik een taak in de basispastoraal te Meerssen. Een nieuw avontuur van 20 jaren.

Onvergetelijk, warme nabijheid van parochianen, liturgische hoogtepunten in de Basiliek aldaar.

Ik heb er veel geleerd. Het derde avontuur begon in 1982. Pastoor te Valkenburg Nicolaas- en Barbara-

parochie Met enige huiver accepteerde ik deze benoeming door de bisschop, maar al snel voelde ik ook daar warme nabijheid bij lief en leed. In kerk en school mocht ik vele parochianen, jong en oud nabij zijn. Weldadig.

Ik mocht er een "verbinder" zijn. Dit avontuur in Valkenburg gaat in afgeslankte vorm als emeritus verder zolang "es God bleef".

En dan is er nog een 4e avontuur. De dankbare tijd die me als 90-plusser nog gegund wordt. Elke dag telt. Elke ontmoeting doet goed. Elk contact met collega's in het pastorale team is verrijkend. Elke vorm van samenwerking met alle parochiële medewerkers, bijzonder Helma, werkt inspirerend. Ik ben nog niet klaar. Ik wil nog zoveel. Bisschop Beckers zei: een avontuur met Christus. Die Christus mocht ik ontdekken in de vele ontmoetingen met mensen, christen of niet. Ik voelde zijn ruggensteun, me telkens afvragend "What should Jezus do" door deze "avonturier"? Het blijft een uitdaging.

pater Jacques Hoedemakers smm **60 jaar priester (19 maart 2026)**

'In het verre verleden ligt mijn oorsprong in lang vervlogen dagen. Vanuit dat verre verleden op weg naar de nabije toekomst'.

'Dit verleden gaat terug naar zondag

9 oktober 1938. Op die dag werd ik geboren als oudste en enige zoon van San Hoedemakers en Jes Augustus. Mijn wieg stond op de Maastrichterlaan 3 in Beek, de slagerij van mijn ouders. Samen met mijn twee zussen groeide ik op in ons warm gezin, dat echter ook gekenmerkt werd door de crisisjaren en de oorlog 1940-1945. Na de kleuter-bewaarschool en de lagere school in Beek, ging ik naar de Mulo 'St. Jan' in Geleen van 1951-1955. In het laatste jaar koos ik voor een opleiding op het Kleinseminarie van de Paters Montfortanen, Op de Bies in Schimmert. Op dinsdag 5 september ging ik daar naar toe. Na een 4-jarige aanvullende oplei-

ding, volgde na een jaar noviciaat in Meerssen, de 6-jarige studie op het Grootseminarie van de Montfortanen in Oirschot. Deze studietijd werd afgerond met de priesterwijding op 19 maart 1966. Zoals gebruikelijk mocht ik met Pasen, 10 april 1966, in Beek in de parochiekerk O.L. Vrouw van de Wonderdadige Medaille, voorgaan in de eucharistie, of te wel de eerste mis in mijn geboorteplaats.

Vanaf 1966 gaf ik concreet gestalte aan de woorden van Paulus: 'Hij heeft mij zijn vertrouwen geschonken door mij in zijn dienst te nemen'.

Of met de tekst van Oosterhuis: 'Hij die ons in zijn dienstwerk heeft gewild, die het gewaagd heeft onze hand te vragen'.

Of met onze stichter Montfort: 'God te dienen in mijn naaste, dat is mijn plicht'.

In mijn dienstwerk kreeg dit gestalte in de jaren 1973-1987 als directeur van internationaal ontmoetingscentrum 'Le Carrefour' te Banneux (B). Deze veertien jaren waren een tijd van ontmoetingen van welke levensovertuiging ook. Een heerlijke en verrijkende periode om, samen met de staf, dit dienstwerk gestalte te geven. Onze gastvrijheid heeft ons mens-zijn verrijkt. Een periode van ontdekken: de naaste is mijn plicht.

Mijn dienstwerk vanaf 1987 tot 2019 kende diverse periodes.

Van 1987-2008 was ik voor mijn dienstwerk zowel in Vlaanderen (B) als ook in Nederland. Ik mocht bezinningsdagen begeleiden voor één of meerdere dagen. Het was een 'mobiele' tijd: vandaag in België, morgen in Nederland; echter, zeer verrijkend.

Van 2008-2019: in Puth, maar neet van Puth

In Puth mocht ik de gastvrijheid genieten van Maria Boesten-Solberg, 'Maria van de stroopfabriek van de Bovenste Puth'. Om dienstbaar te zijn heb ik in deze tijd in vele parochies van het toenmalige dekenaat mogen 'uithelpen' bij het verzorgen van liturgische diensten, bij doopsels, huwelijken en uitvaarten.

In Sweikhuizen heel concreet: tot

2004 deels vervanging van Rector Steeghs; vanaf januari 2004-2012 als vaste voorganger in de liturgische diensten.

Aan de dienstbaarheid in Sweikhuizen kwam een onverwacht einde, maar de erkentelijkheid en dank voor al die jaren werd gehonoreerd bij de Koninklijke Onderscheiding in de Ridder van Oranje Nassau in april 2013.

In januari 2014 ging pastoor Kleynen in Puth met emeritaat. Mgr. Wiertz benoemde mij toen tot assistent in de Petrus Canisius Parochie in Puth. In september 2019 eindigde die taak. Tot 2025 was ik dienstbaar in Zuyderland Geleen in Glana-Zilverlinde in Lindenheuvel, (Porthos en Aramis). En sinds vele jaren mocht ik dienstbaar zijn in het klooster van de Zustersgemeenschap aan de Molensstraat in Geleen.

Oet Pöth

Vanuit het verre verleden (1938) mocht ik door de jaren heen naar mijn toekomst groeien. Omziend naar mijn rijk en dienstbaar leven, kijk ik naar de tijd die komt. Per 25 januari 2024 heb ik de beschikking gekregen over een woonplek in de gemeenschap van de Montfortanen in Valkenburg a/d Geul, waar ik op vrijdag 2 februari jl. tot huisoverste van de gemeenschap Vroenhof werd benoemd.'

pater Jacques Maas smm **60 jaar priester (19 maart 2026)**

Op de vraag waar ik met plezier en dankbaarheid op terugkijk, kan ik antwoorden dat ik na 60 jaar natuurlijk dankbaar terugkijk naar mijn ouders, broers en familie.

Degenen die mij het meest beïnvloed hebben en bewogen tot dankbaarheid, zijn de Afrikaanse mensen in Malawi en Mozambique en later mensen in enkele Nederlandse parochies. Veel dank ben ik verschuldigd voor hun geduld en vriendelijkheid. Daar kijk ik met plezier en dankbaarheid op terug.

broeder Antoon van Noije smm
50 jaar geprofest
(21 november 2026)

Nog nooit had ik van hem gehoord (São Luis). Het kwam gewoon door een grote BMW die voor kwam rijden. Op mijn eigen verzoek kwam een recruteur van de missionarissen van Scheut mij een bezoekje brengen. 12 Jaar oud was ik en het leek mij wel wat. Maar moeder dacht daar anders over. Wij, geen brood op de plank en zij komen met een grote BMW. Dat kon dus niet.

De montfortanen, gewone mensen, dat leek iets beter te passen in moeders denken. En zo, de koffers gepakt en hup naar Bunde. Ik wilde graag timmerman worden. Peter Stevens zag dat ik mooi kon tekenen en toen moest ik opeens schilder worden. We hebben er maar eentje zei br. Bonaventura Heijdendael. Twee jaar Bunde, enkele jaren Zevenaar, daarna Oirschot en Tilburg. Overal waar ik ging werden na enige tijd de deuren gesloten. Provinciaal Somers stuurde mij naar Voorschoten. Toen sloot Voorschoten nog niet, maar ik hield het voor gezien. Ik ging naar huis een eigen leven leiden. In die tijd gingen er immers meer de congregatie uit dan in. Ik ging werken en geld verdienen en ook in militaire dienst. Na mijn diensttijd, die ik in Suriname diende, was ik zover dat ik besloot dat er iets ontbrak in het gewone leven. De club montfortanen. Eind 1974 ging ik terug naar Voorschoten en legde in 1976 mijn eerste geloften af. Voorschoten werd dertien jaar lang mijn leerschool. Ik leerde daar hoe het moest en hoe het niet moest. Ondanks dat ik nooit mijn schildersvak verloochend heb, voelde ik mij erg aangetrokken op het sociale vlak. Steeds meer bezig in het internaat en later ook de montforthuizen. Ook werkte ik in Amsterdam in een opvang, populair gezegd, voor heroïnehoertjes. Dat huis werd gerund door een groepje religieuzen en daar ben ik enkele jaren vrijwilliger geweest voor twee nachten per week. Het bloed kruipt waar het niet gaan

kan. Al die jaren wilde ik naar de missie en in dertien jaar heb ik vijf keer verlof gevraagd om te mogen gaan. Na de vijfde aanvraag liet Provinciaal Hustin mij gaan. Zo kwam ik eind 1988 in Brazilië terecht bij Math Vroemen en de anderen. En zonder afbreuk te willen doen aan mijn tijd in Nederland, begon in Brazilië mijn leven echt. Sociaal werk aan de zijde van andermans priesterwerk. Enkele jaren heb ik in een krottenwijk gewoond. Daarna, in 1993 tot nu toe, in Sitio Agar. In het begin een kleine stichting voor de opvang van kinderen met aids en/of HIV; nu uitgegroeid tot een stichting met acht projecten. Vijf huizen met elk 20 kinderen en jongeren die onze zorg nodig hebben, twee huizen met elk 10 geestelijk en/of lichamelijk gehandicapte volwassenen. En een huis met 25 bejaarden die behalve bejaard zijn uit een onaanvaardbare situatie komen. Allemaal gerund door 180 betaalde krachten.

Dit alles, en nog veel meer, is er gebeurd vanwege een grote BMW die niet in mijn wereldje paste. Alles met gewone mensen: DE MONTFORTANEN.

Ik zal nooit de religieuze hoogte halen die onze São Luis heeft bereikt. Ik zie hem als een afbeelding van een puzzel. Wij zijn de stukjes van die puzzel en samen kunnen wij hem zijn.

Verhaal af. Mijn levensverhaal nog niet. Ik ben dankbaar voor al deze gewone mensen: DE MONTFORTANEN

broeder Lei Louis smm
70 jaar geprofest
(15 augustus 2026)
door John van Oss smm

Wat een leeftijd. Wat een opgewektheid. Wat een montfortaan. Wij hebben hem gekend vanaf onze opleiding. Lei had heel veel functies: slager, bakker, schoenmaker en landbouwer. Hij werd geboren in Schimmert en kreeg in

zijn jeugd een ongeluk, waardoor hij in het ziekenhuis van Sittard terecht kwam. Een stijf been heeft Lei daaraan overgehouden. Zijn moeder bezocht hem elke zondag.

Op 15 augustus trad hij in. Lei is één van de oudsten en... gezelligste. Zijn kloosterleven bracht hij voornamelijk door in ons klooster van Oirschot. Wat ik al vertelde: hij zorgde voor het brood, voor het fruit en voor het vlees op tafel. Lei was bevriend met iedereen. Toen er geen nieuwe medebroeders meer bijkwamen kreeg hij andere taken. Hij had contact met het "ministerie". Mensen die een straf moesten uitzitten kwamen bij Lei werken. Hij volgde hen, hij begeleidde hen. Hij werd een bekend figuur: "Ze kinne mich allemaol op 't ministerie". Daarnaast haalde hij prijzen met de varkens. Maar Lei moest Oirschot, zoals wij, verruilen met Vroenhof. De contacten met de dames van Oirschot die bleven. Maar helaas! Lei moest naar Nuth, naar het verzorgingstehuis. Hij leeft in een andere wereld, maar blijft een opgewekt mens. In zijn fantasie kreeg hij contact met de Koningin zelf. Hij verkocht paarden en koeien aan het Koninklijk Huis. In alle bescheidenheid. En dat gaat steeds door.

Dit jaar viert hij zijn 70 jaar montfortaan-zijn. Proficiat Lei.

Jij bent ons voorbeeld. ■

Wijzertjes

Onze kerk 100 jaar

John van Oss smm

Maurice Kerkhofs herdacht de 100-jarige kerk onder de titel 'Nimmer werd in Schimmert zo iets groots verricht'. Hij was gekleed in een slippe jas. Dat was toen de mode. De beroemde architect Joseph Cuypers. Hij belde aan bij het statige huis, de pastorie. De juffrouw heeft waarschijnlijk opengemaakt. "Ik kom voor de heer Pastoor". Hij werd verwacht, hij werd binnen gelaten. De heer Pastoor was Victor Roebroek (1919-1938 pastoor te Schimmert). Er waren al eens pogingen ondernomen om een nieuwe kerk te bouwen, want de oude kerk, zo'n 100 jaren oud, voldeed niet meer. Hij was bouwvallig en te klein voor het grote aantal gelovigen. De architect was Joseph Theodorus Joannes Cuypers, geboren in Roermond in 1861. Hij overleed in

1949 in Meerssen en werkte jarenlang samen met zijn vader, de grote Pierre Cuypers (1827-1921). Hij was een geestverwant van de beroemde Franse architect Violet-le-Duc.

Het beginsel van de architecten Cuypers was: "dat elke vorm die niet voortvloeit uit de constructie of samenstelling moet worden afgevoerd. De aanvaarding van deze zuivere grondregel van materiaal-echtheid, logische constructie en aanpassing van vorm aan functie, voert tot verwerping van het gedachteeloos overnemen van historische siervormen". Met inachtneming van deze principes werden de bouwplannen gemaakt. Toen het geld loskwam werd het werk op 17 april 1924 definitief gegund aan aannemer Turlings uit Pey-Echt. Maar heel wat keren heeft de honderdjarige kerk

in de stijgers gestaan. Wij hebben mogen genieten van een kerk, waar de liturgie met veel koren en veel mensen waardig kon worden gevierd. 100 jaar lang!

Verhuizing Pee de Waard en bezoek Charles Leta

Na een kort verblijf in het ziekenhuis is Pee op 19 januari 2026 verhuisd naar het verzorgingstehuis van de zusters 'Filhas de São Camilo'. Hier ontvangt Pee de ondersteuning die hij nodig heeft. Charles was van 14 t/m 22 februari bij hem op bezoek in Atibaia.

Zijn nieuwe adresgegevens zijn:
Instituto Brasileiro
Filhas de São Camilo,
Av. Juca Peçanha 1700,
Vl. Santista 12941-000,
Atibaia (SP),
Brasil. Telefoon (ongewijzigd):
00 55 11 2427 4173
E-mailadres (ongewijzigd):
petrusdewaard@hotmail.com

100 jaar Lourdesgrot en de Montfortanen in Valkenburg a/d Geul

Herman Jansen smm

montfortanen bij de Lourdesgrot (1933)

Toen ik in 1982 pastoor mocht worden in de parochie H.H. Nicolaas en Barbara te Valkenburg aan de Geul, besefte ik niet welke voorname Maria-plek ook aan mij werd toevertrouwd. Een voorrecht voor een Montfortaan. Ik ben er dankbaar voor. De band van de grot met de Montfortanen blijkt o.m. uit een foto uit 1933, toen studenten van St. Marie uit Schimmert een bezoek brachten aan de grot. Een andere foto getuigt ook van deze band. De her-inzegening van de grot, na een grote restauratie en herstel in 1990. Thei Hustin, -toen provinciaal-mocht met mij voorgaan bij de inzegening op 8 september van dat jaar. En

menig Montfortaanse bisschop ging voor bij de jaarlijkse ziekenzegening.

(l) Provinciaal Thei Hustin z.g. (r) Herman Jansen

En terug naar anno 2026

Op 16 mei a.s. mogen we een groep wandelaars - onder begeleiding van pater Stefan uit Schimmert - verwelkomen. Wat is de grote en stille kracht van deze jubilerende Lourdesgrot, die een waarheidsgetrouwe nabootsing is van de grot in Zuid Frankrijk?

Het antwoord vindt men onder meer in de vele intentieboeken sinds 1991. Hoe verscheiden de handgeschreven hartenkreten ook luiden, er spreekt vertrouwen uit in Maria. De gebeden getuigen van inspanningen om in het levensonderhoud te voorzien. Van dankbaarheid voor al het mooie van de schepping, de vakantie, de natuur, de mens. Van ontzag voor God, die nu eens dichtbij en dan weer ver weg is. Van solidariteit, die ervaren wordt in de strijd voor meer rechtvaardigheid. Van bewogenheid, inspiratie, angst, verdriet, vreugde.

Door alles heen is een diep verlangen speurbaar. Een verlangen om voor even de dagelijkse sleur te doorbreken. Een verlangen om een moment te verwijlen bij de Moeder Gods en het ontsteken van een kaarsje. Als em. Pastoor en lid van het stichtingsbestuur, maar ook als Montfortaan, mocht ik getuige zijn van oprechte Maria-devotie op een plek die niet weg te denken valt in ons kleurrijke stadje, vrij toegankelijk voor iedereen.

Op 3 mei a.s. -het hoogtepunt van dit eeuwfeest- zal de bisschop van Roermond, Mgr. Ron van den Hout, voorgaan in een feestelijke Eucharistieviering aan de betreffende Lourdesgrot. Ik vind het geweldig dat ook Charles Leta met ons voorgaat. Zo wordt de band met deze grot nog eens extra onderstreept.

Samen op weg met Maria

Stefan Musanai smm

Sinds vorig jaar organiseren wij, de Montfortanen, een bijzondere spirituele activiteit: Wandeling met Maria. Het is een eenvoudig initiatief, maar met een diepe betekenis. Wij willen ons geloof niet alleen binnen de muren van de kerk beleven, maar ook onderweg - stap voor stap, samen, in gebed en ontmoeting. Op zaterdag 16 mei 2026 plannen wij opnieuw een pelgrimstocht te voet van Schimmert naar Valkenburg a/d Geul, met als eindbestemming de Lourdesgrot. Het vertrekpunt is elk jaar Schimmert, maar de bestemming wisselt. We kiezen telkens een plek met een Mariagrot, als plaats van stilte, gebed en bezinning. Deze wandeling is meer dan een fysieke tocht. Onderweg nemen we tijd om stil te worden, om samen te bidden en om te luisteren naar inspirerende verhalen en teksten van de heilige Louis-Marie Grignion de Montfort. In een open en eenvoudige sfeer delen we geloof, hoop en verbondenheid. Zo groeit niet alleen de afstand die we afleggen, maar ook onze innerlijke weg. Bij aankomst sluiten we de dag gezamenlijk af met een toewijding aan Jezus door Maria. Dat is het hart van onze tocht. Niet alleen omdat we ons doel bereikt hebben, maar omdat we ons geloof opnieuw bewust willen toevertrouwen aan Christus, met Maria als onze gids. Deze manier van samen onderweg zijn herinnert aan de missionaire traditie van Montfort zelf. Hij trok te voet van parochie naar parochie om het Evangelie te verkondigen. Aan het einde van zijn missies nodigde hij mensen uit om hun doopbeloften te hernieuwen - een concreet teken van een vernieuwd geloof. De uiterlijke weg werd zo een innerlijke ommekeer.

Wij geloven dat deze eenvoudige vorm van samen op weg gaan ook vandaag betekenisvol is voor de Kerk in Nederland. In een samenleving die steeds individualistischer wordt, is samen wandelen een krachtig en hoopvol teken. Het laat zien dat geloof leeft, dat ontmoeting mogelijk is en dat God met ons meegaat - ook in onze tijd. Wandeling met Maria is een uitnodiging om te vertragen, om ruimte te maken voor stilte en om opnieuw te ontdekken wat het betekent om leerling van Christus te zijn. Niet alleen aankomen is belangrijk, maar samen onderweg zijn. Wilt u meer weten of deelnemen aan deze bijzondere pelgrimstocht? Houd dan onze Sociale Media kanalen in te gaten. Vragen kunt u mailen naar: kloosterschimmert@montfortanen.nl

125 jaar montfortanen en Katholieke Kerk in Malawi

Jacob Otieno, Overste van de Delegatie van de montfortanen in Engels-talig Afrika, heeft Charles Leta uitgenodigd voor de viering van het 125e jubileum sinds de aankomst van de eerste Montfort-missionarissen in Malawi.

Hij schrijft: "Uw aanwezigheid zal van groot belang zijn voor ons en voor de hele katholieke kerk in Malawi, omdat een van de eerste drie pionierende missionarissen, pater Anton Winnen, afkomstig was uit de Nederlandse Provincie. Later kwamen veel Nederlandse montfortanen (o.a. Harrie Stoffelen z.g., Pierre Robertz en Jacques Maas) naar Malawi en zij leverden een grote bijdrage aan de evangelisatie, het onderwijs en de ontwikkeling van het zuidelijke deel van Malawi, dat bestaat uit het aartsbisdom Blantyre en het bisdom Chikwawa.

De viering staat gepland voor 1 augustus 2026 in Nzama, de eerste parochie in Malawi die op 25 juli 1901 door deze pionierende montfortanen werd opgericht. Het wordt een dag van dankbaarheid en waardering, in het bijzonder voor onze geliefde medebroeders wier toewijding en ijver voor de missie ons hebben gemaakt tot wie we vandaag zijn. We zien uit naar uw komst." (Meer hierover kunt u lezen in de Wijzer van oktober 2026)

Overledenen

In Memoriam Peter Denneman montfortaan – 28 september 2025

Peter wordt op 7 januari 1945 geboren in Limmen. Van 1957 tot 1964 bezoekt hij de kleinseminaries van de montfortanen in Voorschoten en Schimmert. In 1964 maakt hij zijn noviciaat in Vroenhof. Op 8 september 1965 legt hij zijn Eerste Geloften af. In Oirschot studeert hij filosofie, in Tilburg theologie en pastoraal. Op 6 juni 1971 wordt hij in Limmen door Mgr. Th. Zwartkruis, bisschop van Haarlem, tot priester gewijd.

In augustus 1972 wordt hij benoemd tot pastor van de Montfortparochie in de wijk Stokhasselt in Tilburg-Noord. De eerste jaren wordt o.a. gekerkt in een bouwkeet. Al snel wordt de Montfortkerk gebouwd. Met zijn enthousiasme inspireert hij zoveel mensen, dat het een bloeiende parochie wordt in een arbeiderswijk. Hij is daar 22 jaren (tot 1994) als pastor werkzaam. Het gaat Peter zeer aan het hart als in december 2024 het besluit genomen moet worden de Montfortkerk aan de eredienst te onttrekken.

Een benoeming voor het mediapastoraat bij RKK/KRO in het Aartsbisdom Utrecht volgt in januari 1994. In dat jaar verhuist de Omroeparochie naar Lelystad en Peter gaat daar wonen. Later verhuist hij naar Amersfoort. De vieringen van de Omroeparochie vinden eerst in Soesterberg en later in IJsselstein plaats. Tot aan zijn pensioen in januari 2010 is Peter bijna wekelijks te zien op TV in een Eucharistieviering.

Op 7 november 2011 wordt Peter gekozen tot Provinciaal van de Nederlandse montfortaanse entiteit. Een 1e herbenaaming volgt in 2017 en de 2e in 2021. Met steeds grotere uitdagingen op zijn bord accepteert Peter in juni 2025 wederom de functie van Overste, want hij is erg begaan met de toekomst van de montfortanen in Nederland. Daarnaast doet hij er alles aan de oudere confraters in Vroenhof goed te begeleiden.

Peter was een doener. Hij kon niet stilstaan, rusteloos, altijd onderweg. Veel religieuze instituten zijn bezig met de voltooiing. Peter niet, hij wilde toekomst, een nieuw begin. Mede

dank zij hem zijn de Cantieken van Montfort meer toegankelijk gemaakt; ze zijn opnieuw in het Nederlands vertaald en gedeeltelijk op muziek gezet. En op zijn aandringen nam het Generaal Bestuur het besluit, Indonesische confraters naar Nederland te benoemen, die de montfortaanse missie moeten voortzetten.

Begin 2025 mindert de vaart waarmee Peter door het leven placht te gaan en geeft hij aan rug- en beenklachten te hebben. Na een aantal maanden zonder verbetering en na diverse onderzoeken blijkt dat de doorbloeding in zijn benen erg slecht is.

Na twee operaties is hij pijnvrij en lijkt het tij zich te keren. Het ongehoop is heel groot, als het bericht wordt ontvangen dat Peter zondagavond, 28 september 2025, dood in zijn stoel

thuis in Tilburg wordt aangetroffen. Op 4 oktober 2025 vond de Uitvaartdienst plaats in de St. Remigiuskerk in Schimmert, waarna begrafenis op het montfortaans kloosterkerkhof aldaar.

Peter, dank om wie je was en wat je voor ons hebt gedaan. Zoals je voortleeft bij God, zul je ook voortleven in ons hart. A Dieu.

In Memoriam Piet Schoen montfortaan– 17 maart 2026

Net voor het ter perse gaan van deze Wijzer, ontvingen wij het bericht dat pater Piet Schoen in de vroege ochtend van 17 maart

vredig is ingeslapen.

In Memoriam Richard Schreurs montfortaan– 7 december 2025

Richard wordt op 10 september 1936 geboren in Schimmert. In 1948 gaat hij daar naar het kleinseminarie, St. Marie. In 1955 maakt hij zijn noviciaat in Meerssen. Op 8 september 1956 legt hij zijn Eerste Geloften af. In Oirschot studeert hij filosofie en theologie. Op 1 april 1962 wordt hij door Mgr. J. Bluysen, bisschop van Den Bosch, tot priester gewijd.

Na de priesterwijding is hij benoemd voor Voorschoten. Vandaar volgt hij in Leiden van 1963 tot 1968 een studie Nederlands en gaat hij voor in de eucharistievieringen bij de Dominicanessen

en in kerken in de buurt. Na afronding van de studie Nederlands gaat hij Nederlands en Catechese onderwijzen

aan het Adelbert College in Wassenaar. Hij verhuist dan naar Breugel, waar hij als parochie-assistent fungeert. Na zijn benoeming als kapelaan in Breugel stopt hij met het lesgeven in Wassenaar. Hij wordt dan leraar aan de Pedagogische Academie in Schijndel, waar hij Nederlands, Maatschappijleer, Catechese, Kunstgeschiedenis en Dramatische Expressie doceerde. En hij is in die tijd nauw betrokken bij het ontwikkelen van catechese-materiaal ten behoeve van het Middelbaar Onderwijs. Richard wordt in 1982 pastoor in Best. In de Lidwina-Antonius parochie heeft hij tot zijn emeritaat in 2013 met groot enthousiasme gewerkt. Vanaf 1998 heeft hij onder de titel 'Preek van de week', de zondagspreken van hemzelf en anderen online gezet. Naast zijn 'kerkelijke' functie is hij ook

bestuurslid geweest van het Heerbeek college in Best. Hij vindt in die jaren veel ontspanning door te musiceren, alleen en met anderen. Hij speelt graag op zijn vleugel en begeleidde de liturgische gezangen op het orgel, ook in montfortaanse vieringen in Oirschot en Vroenhof.

Op 1 april 2022 schrijft Richard bij gelegenheid van zijn 60-jarig priesterfeest: 'Toen ik een paar jaar geleden levensbedreigend ziek werd deed me dat weinig, want ik voelde me geborgen en dat is nog zo. Geborgen bij familieleden, confraters, parochianen, vrienden en vriendinnen, maar in eerste en laatste instantie toch bij Degene die me nog steeds meer boeit dan wie of wat ook. Dit zou ik iedereen gunnen'. Op 26 september 2025 verhuist Richard om gezondheidsredenen van Best naar de

gemeente Vroenhof in Valkenburg a/d Geul. In november gaat zijn gezondheid dermate achteruit dat hij 24-uurs zorg nodig heeft. Op 25 november verhuist hij daarom naar zorginstelling Archipel Passaat in Eindhoven waar 1-op-1 zorg gegeven kan worden. Daar is hij in de avond van 7 december overleden. Op zaterdag 13 december 2025 heeft de afscheidsviering plaatsgevonden in 'zijn' Lidwina-kerk in Best, gevolgd door begraving op het montfortaans kloosterkerkhof te Schimmert. De cirkel is rond.

Richard, dank om wie je was en wat je voor ons hebt gedaan. Zoals je voortleeft bij God, zul je ook voortleven in ons hart. A Dieu.

zr. Bernadette van Maria, Dochter der Wijsheid (Hendrika Catharina Aleida Cornelissen) – 24 december 2025

Zr. Bernadette van Maria, die bewogen werd door Gods Liefde en zich heeft ingezet voor de schooljeugd in Rotterdam, Schimmert en Hoensbroek, overlijdt op 94-jarige leeftijd in Wijchen. Als verantwoordelijke voor haar gemeenschap in Arnhem en Nijmegen was niets haar te veel en kon altijd een beroep op haar gedaan worden. Niet langer werkzaam in

het onderwijs richtte ze zich op taken op administratief- en bestuurlijk vlak, nauwgezet en met verantwoordelijkheidsgevoel. Haar vrije uren werden besteed aan vluchtelingen. Zij maakte hen o.a. vertrouwd met de Nederlandse taal. Toen kwam het moment dat zr. Bernadette zelf zorg nodig had en zij op 24 december 2025 overleed.

Moge God haar leven tot voltooiing brengen en haar opnemen in zijn Rijk van Liefde en Vrede.

Gratis abonnement

Als u toevallig deze 'Wijzer' heeft gelezen en u wilt dit periodiek voortaan ontvangen, meld dit via deze bon of e-mail info@montfortanen.nl.

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

**Sturen aan:
Redactie "Wijzer"
Vroenhof 87
NL-6301 KE Valkenburg (Lb)**

Algemene Verordening Gegevensbescherming

Vanaf 28 mei 2018 geldt de wet op de gegevensbescherming (AVG), vastgelegd in de Europese verordening GDPR. Van u als lezer gebruiken wij naam en adresgegevens uitsluitend voor het versturen van 'Wijzer' of een uitnodiging voor een montfortaanse dag. Uw gegevens worden niet gedeeld met derden. Indien u wenst dat uw gegevens uit ons adresbestand verwijderd worden, verzoeken wij u ons per mail te informeren: provinciaalaat@montfortanen.nl of via telefoonnummer: 043 - 206 5002. Door niet te reageren geeft u toestemming dat wij uw gegevens mogen gebruiken voor 'Wijzer' of een uitnodiging. Voor het plaatsen van artikelen en foto's hebben wij vooraf toestemming gekregen van betreffende personen.

Colofon

Deze periodiek is een uitgave van de Nederlandse montfortanen en verschijnt twee keer per jaar.

Adres
Provinciaalaat Montfortanen
Vroenhof 87
NL-6301 KE Valkenburg (Lb)
info@montfortanen.nl
www.montfortanen.nl

Ontwerp en DTP opmaak
Yoman Reclame Studio
www.yoman.nl

Drukwerk
Drukkerij Dekkers van Gerwen